

NIEUWSBRIEF

Nummer 12 – Juli – Augustus 2012

Editoriaal

Wat heeft Kris Peeters in Israël te zoeken?

Begin juni trok de Vlaamse Minister-President Kris Peeters (CD&V) voor een paar dagen met een delegatie op handelsreis naar Israël en naar de sinds juni 1967 bezette Palestijnse gebieden.

Op het programma stond een bezoek aan het Israëlische ministerie van Energie en Water en een onderhoud met de vertegenwoordiger van de nationale Israëlische watermaatschappij Mekorot. Wat er wellicht niet ter sprake kwam, zijn de incidenten waarbij werknemers van Mekorot zogenaamde illegale waterpijplijnen van Palestijnse boeren vernietigden. De Emergency Water, Sanitation and Hygiene group (EWASH) een coalitie van een dertigtal nationale en internationale ngo's die in de sinds juni 1967 bezette Palestijnse gebieden actief is, heeft de afgelopen twee jaar de vernietiging van 100 Palestijnse water- en sanitaire voorzieningen vastgesteld. In een verslag van 27 september 2011 schrijven drie VN-rapporteurs, waaronder onze landgenoot Olivier De Schutter, dat er voor de periode van begin 2011 tot augustus van hetzelfde jaar op de Westelijke Jordaanoever (met inbegrip van Oost-Jeruzalem) 20 waterreservoirs en 12 drinkwaterbronnen werden vernietigd¹.

Volgens de 2e Oslo-akkoorden moet het boren in de grond voorgelegd worden aan de Joint Water Committee samengesteld uit Israël's en Palestijnen, maar in de praktijk zijn het de Israël's die beslissen en dit meestal in het voordeel van de Israëlische aanvragen.

Het Franse parlementair rapport Glavany van december 2011 beschrijft het **Israëliisch waterbeleid** als "wapen in een nieuwe apartheid"². Volgens dit rapport verbruiken de 450.000 joodse kolonisten meer water dan de 2,3 miljoen Palestijnen van de Westbank. De Palestijnen verbruiken ongeveer 70 miljoen m³ water terwijl het waterverbruik van de kolonisten 222 miljoen m³ water bedraagt, dit is dus 3 maal meer. In Bethlehem bv.

¹ <http://www.dewereldmorgen.be/artikels/2011/09/29/de-israelis-stelen-branden-en-vernielen-waterbronnen>

² Laurens Samsom, *Water als wapen in nieuwe apartheid*, in De Standaard, 26.3.2012, p. 15

hebben de Palestijnen slechts om de 14 dagen een paar dagen water, terwijl de joodse kolonisten hun gazon besproeien of het water voor hun zwembad gebruiken.

De Israëlische watermaatschappij Mekorot leidt 75% van het Jordaanwater via de National Water Carrier om naar Israël nog voor het de Westelijke Jordanoever bereikt. Hierdoor blijft er nog weinig Jordaanwater over voor de sinds juni 1967 bezette Palestijnse Westelijke Jordanoever met als gevolg minder landbouw en minder mogelijkheden tot ontwikkeling.

Een andere belangrijke bron voor water is de ondergrondse bergaquifer. Daarvan gaat 83% naar de joodse kolonisten en naar Israël. De Palestijnen op de Westelijke Jordanoever moeten zich dus met 17% tevreden stellen. Daarbij komt nog dat voor de bouw van de apartheidsmuur niet enkel vruchtbaar land, maar ook honderden waterputten en bronnen werden ingenomen die volgens de VN-verdragen in Palestina liggen.

Maar de illegale ontginning van natuurlijke rijkdommen door de Israëlische overheid in het sinds juni 1967 bezet Palestijns gebied houdt niet op bij water. Israël neemt de Palestijnse steengroeven in beslag (lees steelt) en ontgint zelf natuursteen.

Vandaag verhindert Israël ook de **ontginning van gasvelden** voor de Gazastrook. Als Kris Peeters samenwerking op het gebied van ontginning van gas verkent, houdt hij dan rekening met deze Israëlische embargo praktijken ?

In de delegatie zaten niet alleen Vlaamse bedrijfsleiders maar ook **academici van Vlaamse universiteiten**. Het is geen geheim dat een aantal Belgische universiteiten zoals de KU Leuven onderzoeksprojecten ontwikkelen die verbonden zijn aan de Israëlische wapen- en veiligheidsindustrie.

De Vlaamse economische en academische wereld moet weten dat ze scheep gaat met een staat die mensenrechten met voeten treedt (Palestijnse kinderen in Israëlische gevangenissen) en het internationaal recht niet naleeft (bouw van de muur, 5 jaar Gazablokkade, uitbreiding van de joodse kolonies, geen recht op terugkeer voor de Palestijnse vluchtelingen, enz.). We rekenen erop dat onze politici, bedrijfsleiders en academici nog een moreel besef hebben.

*"De Verenigde Naties, maar ook de Europese Unie als belangrijkste handelspartner moeten meer doen om de Israëlische regering op zijn verplichtingen als bezettingsmacht te wijzen"*³ schrijft de woordvoerder van het Midden-Oostenoverleg (11 11 11, ACW, Algemene Centrale ABVV, Broederlijk Delen, Pax Christi, Oxfam Solidariteit, Oxfam Wereldwinkels, Fos, Intal, Vrede, Palestina Solidariteit, ...). De Associatieraad (EU-Israël) komt opnieuw samen op 24 juli. Het zou onaanvaardbaar zijn mochten de Europese ministers instemmen met een herwaardering van de samenwerking met Israël. En nog in juli moet het Europese Parlement zich uitspreken over een commercieel ACAA-akkoord (Agreement on Conformity Assessment and Acceptance of Industrial Products) met Israël.

Teken daarom zo snel mogelijk onderstaande petitie die onze Euro-parlementsleden oproept om tegen dit akkoord te stemmen!

³ Bogdan Vanden Berghe, *Opportunities voor Kris Peeters in Israël en Palestijnse gebieden*, in De Morgen 4.6.2012, p. 17.

Teken de petitie: "Gevangenschap is geen kinderspel"

Sinds 2000 werden in totaal 7500 Palestijnse kinderen gearresteerd en berecht waarvan 975 jonger dan 15 jaar. Elke maand zitten er naar schatting 265 minderjarige Palestijnen (op 1 juni 2012 waren er **192** waarvan 39 onder de 16 jaar) in Israëlische gevangenissen omdat ze bv. beschuldigd worden van deelname aan een betoging of van gooien van stenen.

Een arrestatie is op elke leeftijd een **beklemmende ervaring**, maar vooral voor kinderen die soms vanaf 12 jaar worden aangehouden. Vaak gebeuren de arrestaties in het midden van de nacht en gaan ze gepaard met verbaal en lichamelijk geweld waarna de kinderen geboeid en geblinddoekt worden afgevoerd. De klachten zijn overwegend gebaseerd op vermoedens en worden nagenoeg nooit bewezen. Na uren lange ondervraging of opsluiting in een isoleercel, na intimidatie door middel van dreigementen, wordt een bekentenis afgedwongen.

Een aantal specifieke **kinderrechten** zoals contact met de ouders, bijstand door een advocaat tijdens de ondervraging en recht op bezoek en op onderwijs, worden aan Palestijnse kinderen in de sinds juni 1967 bezette Palestijnse gebieden onttrokken.

Teken daarom hieronder de **petitie** van Palestina Solidariteit, gericht aan de Belgische Minister van Buitenlandse Zaken Reynders en aan de Europese Hoge Vertegenwoordigster voor Buitenlandse Zaken Ashton en verspreid ze (ook via Facebook).

<http://www.change.org/petitions/eu-high-representative-external-action-put-pressure-on-israel-to-respect-the-rights-of-children-in-captivity>

Verenigingen die zich willen aansluiten als steunende organisatie, kunnen contact opnemen met secretariaat@palestinasolidariteit.be.

Lees ook:

<http://www.guardian.co.uk/world/2012/jan/22/palestinian-children-detained-jail-israel?INTCMP=SRCH>

<http://www.maannews.net/eng/ViewDetails.aspx?ID=432439>

<http://www.dci-pal.org/english/publ/research/CPReport.pdf>

Nieuwe datum solidariteitsmaaltijd: zaterdag 15 september om 18u

Beste vrienden en sympathisanten,

Aanvankelijk was de datum van het Solidariteitsmaaltijd van onze vzw Palestina Solidariteit vastgesteld op zaterdag 22 september. Intussen is de datum veranderd.

Het solidariteitsmaaltijd gaat nu door op **Zaterdag 15 september om 18u** in zaal Pavo (parochiaal centrum), Vandenbemptlaan 2a, 3001 **Heverlee** (Leuven). Heverlee is te bereiken met de trein vanuit Leuven richting Louvain-La-Neuve of met De Lijn vanuit Leuven (bus 1 of 2).

Op het menu staat een Palestijnse schotel. **Inge Neefs** vertelt over haar boek en haar inzet in de Gazastrook en er zal ook een film geprojecteerd worden.

Om te reserveren kunt u terecht op het secretariaat van Palestina Solidariteit: 02-501 67 49 of secretariaat@palestinasolidariteit.be Kom talrijk: u steunt hiermee onze werking, onze projecten en de financiering van het boek van Inge Neefs over de Gazastrook.

Repressie vanwege de Palestijnse Autoriteit wakkert het vuur van de Palestijnse onvrede aan

Vrij naar berichten van Stop the Wall⁴ – 1 en 3 juli 2012.

Op zaterdag 30 juni en zondag 1 juli werden betogingen in Ramallah door de politie van de Palestijnse Autoriteit gewelddadig onderdrukt. Het toont de toenemende impopulariteit aan van de verbintenissen van de PA tot onderhandelingen en normalisering met de Israëlische bezetting. Na 20 jaar van mislukte onderhandelingen is het voor de Palestijnse Autoriteit onmogelijk om de logica uit te leggen van het voeren van gesprekken, terwijl Israël de etnische zuivering van de C-gebieden⁵ en de constructie van kolonies versnelt, gekoppeld aan de verwoesting van Palestijnse huizen en de intrekking van rechten van residentie in Jeruzalem.

In eerste instantie was voor de zaterdag-demonstratie opgeroepen door het netwerk "Palestinians for Dignity" (Palestijnen voor waardigheid), om te protesteren tegen het besluit van Mahmoud Abbas, de president van PA, om de Israëlische voormalige minister van "Defensie" en stafchef van het Israëlische bezettingskrachten (IOF), Shaul Mofaz, naar Ramallah⁶ uit te nodigen. Gezien Mofaz aan het hoofd stond van de IOF, en later van het Israëlische ministerie van "Defensie" tijdens de tweede Intifada, draagt hij

⁴ Palestijnse beweging tegen de muur en wat ermee samenhangt, namelijk de ermee gepaard gaande onrechtvaardigheden, mensenrechtenschendingen en schendingen van internationaal recht, door Israël begaan.

⁵ Gebieden die volgens de Oslo-akkoorden volledig onder Israëlisch gezag staan. De Oslo-akkoorden werden destijds door de Palestijnen die ze ondertekend hebben, gezien als een eerste aanzet tot een Palestijnse staat. Door de, onder meer in dit stukje uiteengezette, Israëlische handelwijze voelen de meeste Palestijnen zich heden door die Oslo-akkoorden in het ootje genomen en beschouwen zij ze als voorbijgestreefd wegens de – steeds toenemende – creatie van feiten op het terrein door Israël.

⁶ De administratieve hoofdstad van de Palestijnse Autoriteit.

directe verantwoordelijkheid voor tal van massamoorden en ontvoeringen, waaronder één van de meest beruchte het gebruik van D-9 bulldozers van Caterpillar was om huizen te vernietigen in het vluchtelingenkamp in Jenin in april 2002, waardoor de bewoners die zich erin bevonden, gedood werden.

Het zit de Palestijnen hoog, dat het "veiligheids"-apparaat van de PA, dat erg repressief optreedt tegen de betogingen, getraind werd door de Europese Unie en de Verenigde Staten, in het bijzonder door de CIA, die verantwoordelijk was voor de training en de organisatie van de verschillende intelligence-diensten. (*Jan Van Herzele*)

Lees meer op:

<http://www.stopthewall.org/>

<http://www.stopthewall.org/2012/07/02/palestinian-authority-police-brutality-against-anti-mofaz-protests>

<http://www.stopthewall.org/2012/07/03/pa-repression-stokes-fires-palestinian-discontent>

De Nakba: 64 jaar Israël

Will you still need me, will you still feed me ... *

Door Lucas Catherine

*... when I'm 64? (**The Beatles**)

*Deze bijdrage werd op 15 mei 2012 opgenomen in het "Salon van Sisyphus", een blog, onafhankelijk van bedrijven, partijen of andere pressiegroepen, waarin tegendraadse publicisten hun inzichten kunnen uiten <http://salonvansisyphus.wordpress.com/>
<http://salonvansisyphus.wordpress.com/2012/05/15/will-you-still-need-me-will-you-still-feed-me>*

Palestijnse vrouwen in 1948

Op 15 mei is het vierenzestig jaar geleden dat de staat Israël werd gesticht op het puin van een groot deel van Palestina. De Palestijnen herdenken die gebeurtenis als de **Nakba**, de Catastrofe. Meer dan vierhonderd steden en dorpen werden toen ontvolkt en verwoest en hun bewoners verdreven. Tachtig procent van de inwoners in de Gazastrook zijn oorspronkelijk afkomstig uit wat nu Israël is. Voor de Westelijke Jordaanoever gaat het om veertig procent. En dan zijn er nog de vluchtelingen in Jordanië, Libanon, Syrië,...

De christelijke kerk van het verwoeste dorp Mujeidil, middenin een nieuw aangeplant bos

Ook de Palestijnse staatsburgers van Israël herdenken de Nakba. Vanaf dit jaar is het wel erg moeilijk. In januari keurde het Israëliisch parlement namelijk een wet goed die de herdenking de facto verbiedt. Alle organisaties of instellingen die overheidsgeld ontvangen, verliezen hun betoelaging wanneer ze een dergelijke herdenking toelaten. Israël wil hiermee elke herinnering aan wat 1948 vooraf ging, uitwissen. Palestijnen en Palestina hebben nooit bestaan en zijn een recente uitvinding. Heel de geschiedenis tussen het jaar 70, toen de joodse tempel in Jeruzalem werd verwoest, en 1948 wordt ontkend. Een van de ergste vormen van historisch negationisme.

Op de ruïnes van deze 418 verwoeste dorpen heeft men bij gebrek aan genoeg nieuwe immigranten om ze te herbevolken bomen aangeplant. Snel groeiende bomen: cypressen, dennen,... De bossen die zo ontstonden zijn naar bekende joden of naar vrienden van Israël genoemd. Al wie zo'n bos op zijn naam heeft werkt dus mee aan dit negationisme. En dat zijn er in België nogal wat.

Op de weg van Tel Aviv naar Jeruzalem werd op het grondgebied van de in 1948 verwoeste dorpen Saris en Beit Thul in 1995 het woud van de Belgisch-joodse gemeenschap ingehuldigd. De bijbelteksten op de site zijn onder meer gekozen door toenmalig **kardinaal Danneels**.

Sire Boudewijn hakt zich een bos door Palestijnse grond

Na 1948 werd op grond van twee verwoeste buurdorpen Malul en Mujeidil, in de omgeving van Nazareth ook een bos aangelegd. Van Malul zijn alleen nog de ruïnes van de moskee en van twee kerken te zien en van Mujeidil enkel de kerkruïne. Het waren beide hoofdzakelijk christelijke dorpen. In 1961 kreeg onze **koningin Elisabeth** daar haar woud van dertigduizend bomen en in 1964 ging onze diep christelijke **koning Boudewijn** persoonlijk zijn bos aanplanten op de grond van het verwoeste christelijk dorp Mujeidil. Het telt nu 23.000 bomen.

Het bos ter ere van Albert II werd aangelegd op de bezette Westelijke Jordaanoever. In het patronagecomité van het bos zetelen onder meer **Herman De Croo** en **Armand De Decker**. Het moet zes hectare groot worden en het is volgens de Israëlische propaganda aangeplant in Zuid-Israël, in de Negeb, maar het ligt in het zuiden van Cisjordanië en is vanaf 1970 aangeplant op land van de Palestijnse dorpen Sammu'a en Khirbet Yattir. Dit laatste, verwoeste dorp heeft trouwens zijn naam geleend aan de naburige Joodse kolonie Yattir.

Ook premier Leterme laat zich niet onbetuigd

Begin september 2011 jaar ging onze toenmalige premier, **Yves Leterme** op bezoek in Israël. Hij ging er in Ramat Gan een nieuw gebouw voor onze diplomatie inhuldigen. Ramat Gan werd gebouwd op grond van de dorpen Jammassin en Salama. En natuurlijk mocht ook hij zijn boom planten in 'The Grove of Nations', een woud aangeplant op het in juli 1948 verwoeste dorp Al Jura.

Gisteren, op 14 mei hebben de Palestijnse studenten aan de universiteit van Tel Aviv toch geprobeerd om een Nakba-herdenking te houden. Bedoeling was om de namen van alle verwoeste dorpen voor te lezen en zich zo te verzetten tegen het officiële negationisme.

Palestijns vluchtelingenkamp in Jordanië, kort na de Nakba

In de kijker

Haneen Zoabi, een luis in de Israëlische pels?

Zaterdag 9 juni was Haneen Zoabi, Palestijn-Arabisch lid van het Israëlische parlement, op bezoek in Brussel.

Haneen Zoabi is op 23 mei 1969 in Nazareth geboren. Ze stamt uit een moslimgezin maar is niet praktiserend. Ze studeerde psychologie, filosofie en journalistiek. In 1996 zet ze zich in voor de Arabische politieke partij Balad en sinds 2009 zetelt ze voor deze partij in het Israëlisch parlement. Bij de Israëlische parlementsverkiezingen van 2009 behaalden de Arabische partijen 11 zetels op 120 (3 voor Ballad, 4 voor Hadash en 4 voor Ta'al), maar deze partijen

worden nooit bij een regeringsvorming betrokken.

Zoabi zat op de Turkse boot Mavi Marmara van het internationaal hulpkonvooi voor Gaza toen deze boot op 31 mei 2010 door de Israëlische marine werd aangevallen en er 9 meevarende leden werden doodgeschoten. Ze heeft er een litteken aan overgehouden. Op 6 juni 2010 legde ze hierover in het Israëlische parlement een verklaring af, maar ze werd uitgescholden voor verrader en terrorist en het spreken werd haar fysiek onmogelijk gemaakt <http://www.youtube.com/watch?>

De dag nadien stemde een parlementaire commissie een motie tegen haar waardoor haar sommige parlementaire rechten werden ontnomen, zoals het diplomatiek paspoort, financiële steun bij rechtsvervolgingen en het recht ten allen tijde het land te verlaten (zie De Volkskrant van 9.6.2010) en op 13 juli 2010 werd deze parlementaire rechtenbeperking tegen haar door het Israëlische parlement bekrachtigd.

Toen er begin mei 2012 nog sprake was van vervroegde parlementsverkiezingen (4 september) kondigde parlements lid Danny Danon (Likoedpartij) een parlementaire petitie aan om Zoabi van de verkiezingen uit te sluiten: *"Ze heeft in het parlement niets te doen, haar normale plaats is in de gevangenis"* (Le Monde, 27.5.2012).

Op de 3e sessie van het Russell Tribunal on Palestine van november 2011 in Kaapstad (Zuid-Afrika) klaagt ze de arrestatie en de beperkte bewegingsvrijheid aan van Palestijnse parlementsleden, van nationale politieke leiders en van verdedigers van de mensenrechten in Israël <http://www.youtube.com/watch?v=21xD-HxaTio>. Ze klaagt er ook een aantal Israëlische wetten aan die repressieve of discriminerende kenmerken vertonen, zoals de wet op het verbod van de (promotie voor de) economische, culturele of academische boycot van Israël (meer informatie hierover: [http://www.adalah.org/Public/files/English/International Advocacy/New Discriminatory Laws June 2012 Update.pdf](http://www.adalah.org/Public/files/English/International%20Advocacy/New%20Discriminatory%20Laws%20June%202012%20Update.pdf)).

Haar tussenkomsten in het buitenland worden haar in Israël niet in dank afgenomen. Ze heeft al heel wat koosnaampjes gekregen zoals teek, hoofdzeer, terroriste, ...

Meer info:

<http://www.google.be/search?q=Haneen%20Zoabi&ie=utf-8&oe=utf-8&aq=t&rls=org.mozilla:nl:official&client=firefox-a&source=hp&channel=np>

Laurent Zecchini, *Haneen Zoabi la passionaria arabe israélienne*, Le Monde, 27.5.2012
(bijlage Géo&politique, p. 8 <http://www.france-palestine.org/Haneen-Zoabi-La-pasionaria-arabe>)

Portrait of Haneen Zoabi

<http://www.youtube.com/watch?v=8fhXNzrdIN4&feature=related>

Actuele notities

Actie voor militair embargo tegen Israël

Op zaterdag 23 juni organiseerde de vzw Intal aan de Finistaerekerk in de Brusselse Nieuwstraat een flashmob (symbolische actie) tegen de militaire samenwerking en wapenhandel tussen België en Israël. Een dertigtal vredesactivisten waren opgedaagd om de actie- en informatiecampagne van de vzw's Intal, Vrede en Vredesactie kracht bij te zetten. Een straattheateract toonde hoe 2 Belgische handelaars wapens aan Israëlische soldaten verkocht, die ze vervolgens gebruikten om op betogende Palestijnen te schieten.

De deelnemers eisten de stopzetting van de import en export van wapens tussen België en Israël, alsook het beëindigen van de wetenschappelijke samenwerking van Belgische universiteiten met Israël voor onderzoeksprojecten in de militaire en veiligheidssector. Zo zijn de Facultés Universitaires Notre-Dame de la Paix actief in het project 'Protectrail' samen met Elbit Systems, een Israëlisch wapenbedrijf dat betrokken is in de bouw van de Apartheidsmuur. In 'Siam' werkt de Belgische VUB samen met de Universiteit van Tel Aviv, dat zelf nauwe banden onderhoudt met het militair industrieel complex in Israël. De KU Leuven werkt samen met Israëlische universiteiten of instellingen aan onderzoeksprojecten op verschillende gebieden.

Ook de Belgische bedrijvensector laat zich niet onbetuigd.

In 'Idetect4all' werkt Liege Air Cargo Handling Services (LACHS) samen met vier Israëlische bedrijven in het consortium van Motorola Israël dat bewakingssystemen leverde aan minstens 20 illegale joodse nederzettingen en de Apartheidsmuur in de Palestijnse Bezette gebieden.

Van 11 tot 15 juli is er een VN-conferentie in New York over een internationaal wapenhandelsverdrag (ATT) met wettelijke bindende criteria voor de regulering van de conventionele wapenhandel. De actievoerders eisen dat België zich op deze conferentie duidelijk positioneert voor een militair embargo tegen de Israëlische staat. Ze volgen hierin het Palestijns Nationaal Comité voor Boycot, Desinvestering en Sancties, dat oproept tot een totaal militair embargo tegen Israël zolang de Israëlische bezetting niet wordt opgeheven en de Palestijnse vluchtelingen het recht tot terugkeer wordt ontnomen.

Voor meer info:

Nieuwsbrief nr. 9 van januari 2011 (editoriaal en boekbespreking)

[http://www.11.be/over-11be/artikel/detail/palestijnse internationale oproep militair embargo tegen israël,110723](http://www.11.be/over-11be/artikel/detail/palestijnse_internationale oproep_militair_embargo_tegen_israel,110723)

<http://www.intal.be/nl/flashmob-contre-la-vente-darmes-israel-0>

<http://www.bdsmovement.net/files/2011/02/EOO23-24-Web.pdf> (Over de nauwe banden van Israëlische universiteiten met het militair industrieel complex)

<http://www.flw.ugent.be/cie/Palestina/palestina112.htm>

Duitsland verkoopt aan Israël duikboten die kernraketten kunnen afschieten

Duitsland is een land dat het niet zo nauw neemt met de Europese richtlijn over wapenhandel met landen waar de mensenrechten worden geschonden. Begin april van dit jaar schreef de Duitse Nobelprijswinnaar Günter Grass een gedicht "Was gesagt werden muss" waarin hij aanklaagt dat vanuit zijn land "alweer een duikboot aan Israël geleverd zal worden" (De Morgen, 14.4.2012, p. 12). In nasleep van dit gedicht publiceerde het Duitse weekblad "Der Spiegel" (4.6.2012, p. 20-33 <http://www.spiegel.tv/filme/uboot-israel-trailer/> en <http://www.spiegel.de/politik/ausland/israelische-atomwaffen-auf-u-booten-aus-deutschland-a-836645.html>) een enquête over de militaire samenwerking tussen Duitsland en Israël. (zie ook De Morgen en De Standaard van 4.6.2012).

In december 1957 ontving de Duitse defensie-minister Franz Josef Strauß een Israëlische delegatie met onder andere Shimon Peres en vanaf 1958 begonnen de eerste wapenleveringen (Sikorski-helikopters, Noratlas-transportvliegtuigen, omgebouwde M48-pantser, vliegtuigafweergeschut, pantserafweerraketten, houwitser-kanonnen, ...). Na kanselier Konrad **Adenauer** was het de beurt aan Willy **Brandt** om in volle Jom Kippoer oorlog tegen Egypte (6-22 oktober 1973) persoonlijke toestemming te geven voor wapenleveringen aan Israël. Hij en zijn opvolger Helmut **Schmidt** gingen in op de wens van Israël om drie onderzeeërs te bouwen: de Dolphin en de Leviathan werden in 1999 geleverd en de Tekumah in 2000. Deze duikboot is onder andere uitgerust met beeldschermen van Siemens en met andere elektronische apparatuur van de Duitse firma Atlas uit Bremen.

In 2005 zette kanselier Gerhard **Schröder** het licht op groen voor de levering van twee duikboten van het type "Dolphin" aan Israël. De Tannin werd in mei 2012 aan Israël overgedragen en de levering van de Rahav wordt voor volgend jaar voorzien. Ook kanselier Angela **Merkel** had geen bezwaren tegen militaire samenwerking met Israël. Op 20 maart 2012 ondertekende de Israëlische defensie-minister Ehud Barak een verdrag in Berlijn over de aankoop van een zesde Duitse onderzeeër: Duitsland betaalt een derde (= 135 miljoen €) en Israël betaalt pas vanaf 2015. Er is nu al sprake van een bestelling van duikboot 7, 8 en 9. Volgens de meeste waarnemers beschikt Israël over 200 kernkoppen die eventueel vanuit deze Duitse duikboten kunnen afgeschoten worden.

En de joodse kolonist hij bouwde voort!

Eind juni heeft het Israëlische leger dertig joodse kolonistengezinnen (180 personen) ontruimd uit de 5 gebouwen van de buitenpost **Ulpama** (Ighratisch in het Arabisch) ten noorden van de joodse kolonie Beit El (6000 inwoners) in de buurt van Ramalah. <http://www.hln.be/hln/nl/1281/Israel-Palestina/article/detail/1460512/2012/06/26/Israel-begint-met-ontruiming-van-illegale-buitenpost-op-Westelijke-Jordaanoever.dhtml> Deze 5 meergezinswoningen werden in 2006 zonder bouwvergunning op de private grond (11 dunam of 1,1 ha) van Khalid Abdullah Yassin (een Palestijn uit Hebron) neergezet. Yassin was eerst naar de rechtbank van eerste aanleg getrokken, daarna in beroep en uiteindelijk naar het Israëlische hooggerechtshof dat hem uiteindelijk op 7 mei jl. gelijk gaf en besliste dat de 5 gebouwen vóór 1 juli moesten gesloopt worden. Uit reactie tegen deze beslissing werd de moskee van Jaba ten zuidoosten van Ramalah gedeeltelijk in brand gestoken (Le Monde, 27.6.2012, p. 4) en op de muren werden leuzen in het Hebreeuws gespoten zoals "betaal de prijs" of "de oorlog van Ulpama is begonnen". Om de kolonisten te paaien voor de verhuis beloofde de Israëlische eerste minister Netanyahu de bouw van meer dan **800 nieuwe woningen** op de Westelijke Jordaanoever (waaronder 300 woningen in Beit El).

De **nederzettingsmonitor** van de Nederlandse oud premier Dries van Agt <http://www.rightsforum.org/nederzettingenmonitor#monitor> geeft de laatste stand voor de uitbreidingen van de joodse kolonies op de Westelijke Jordaanoever: sinds januari 2012 en tot 8 juni heeft de regering Netanyahu de bouw van 1828 woningen aangekondigd en de aanbesteding van 1506 woningen goedgekeurd. Lees ook <http://us2.campaign-archive1.com/?u=259401a17cfcc2916fe8034ed&id=eccc1dadab&e=a231917c9d>

Vijf jaar Israëlische blokkade van de Gazastrook

Vijftig internationale hulporganisaties en agentschappen van de Verenigde Naties hebben een oproep gelanceerd om de Israëlische blokkade van de Gazastrook onmiddellijk te stoppen. In hun gezamenlijke petitie die ze aan Israël richten, schrijven ze: "*Al meer dan vijf jaar leven **1,6 miljoen mensen** onder een blokkade die in strijd is met het internationaal recht. Meer dan de helft daarvan zijn kinderen. Wij zeggen met één stem: **beëindig de blokkade nu***". Onder de ondertekenaars van de oproep bevinden zich: Amnesty international, Save the Children, de WGO (Wereldgezondheidsorganisatie) en de Hoge commissaris voor de mensenrechten http://www.tijd.be/nieuws/politiek_economie_internationaal/De_blokkade_van_Gaza_moet_nu_stoppen.9203300-3143.art?ckc=1

Ook een aantal Vlaamse organisaties zoals 11 11 11, vzw Vrede, Amnesty Vlaanderen, Intal, Fos, Algemene Centrale ABVV, ACW, Broederlijk Delen, Pax Christi Vlaanderen, Oxfam Solidariteit en Oxfam Wereldwinkel vinden de Israëlische Gazablokkade onaanvaardbaar en vragen in een opiniestuk van 13 juni dat de Europese Unie haar verantwoordelijkheid ter zake zou nemen:

"De Verenigde Naties hebben meermaals gesteld dat de blokkade een aantasting vormt van essentiële mensenrechten. Het Internationale Comité van het Rode Kruis spreekt van collectieve bestraffing. Volgens de VN leeft 38 procent van de bevolking onder de armoedegrens en kampt meer dan helft met voedselonzeekerheid. Bijna 30 procent van de bevolking is werkloos. Bovendien zijn 35 procent van de landbouwgrond en 85 procent

van de visgronden (gedeeltelijk) ontoegankelijk. Na 5 jaar blokkade hebben meer dan 60 procent van de families te maken met voedselonzekerheid en ontvangt 80 procent van de bevolking humanitaire hulp. Het verkeer tussen Gaza en de Westoever is 1 procent van in september 2000. Het is overduidelijk: de blokkade vernietigt mens en economie. De inwoners van Gaza hopen dat ze op een dag weer een normaal leven kunnen leiden, maar zijn sceptisch. Er zijn immers talloze rapporten over de schrijnende situatie. De internationale wil ontbreekt echter om de druk op Israël op te voeren.

Europa moet daad aan woord koppelen en Israël duidelijk maken dat het niet straffeloos het internationaal recht kan schenden en tegelijkertijd kan genieten van een geprivilegieerde status in de EU. Op dit moment worden nieuwe akkoorden en samenwerkingsverbanden opgesteld voor Israël. Waarom worden die niet afhankelijk gemaakt van Israëls respect van het internationaal humanitair recht en de mensenrechten? Op 24 juli vindt er een Associatieraad, één van de belangrijkste bilaterale vergaderingen, plaats tussen Israël en de EU. Zal de EU hier dan klare wijn schenken?

Ondertussen kan de EU alvast compensaties eisen bij de Israëlische overheid voor de projecten die door de EU werden gefinancierd maar werden vernietigd. De Unie moet er ook op toezien dat de ontwikkeling in Gaza wordt opgenomen in de plannen van de Palestijnse Autoriteit. Er is zoveel dat de Europese regeringen, met inbegrip van de Belgische, kunnen doen. Als de Europese regeringen alle beschikbare hefboomen zouden gebruiken, hoeven we de 6de verjaardag van deze blokkade misschien niet mee te maken."

<http://www.vrede.be/nieuws/60-standpunten/2319-blokkade-van-gaza-vijf-jaar-machiavelli>

Israël boos op beslissing om kerk van Bethlehem tot werelderfgoed te maken

Op vrijdag 29 juni erkende de UNESCO de Geboortekerk in Bethlehem samen met de pelgrimsroute als werelderfgoed. Op 2 april 2002 werd Bethlehem door het Israëlische leger bezet. Deze bezetting ging gepaard met een belegering van de Geboortekerk. Bij deze belegering werden twee Palestijnen door Israëlische scherpschutters gedood. Na 38 dagen werd de belegering stopgezet: 13 Palestijnen die zich in de kerk hadden verschanst, werden toen via Cyprus naar Europese landen en Canada uitgewezen, terwijl 23 Palestijnen naar Gaza werden overgebracht. Sindsdien werd Bethlehem van Jeruzalem geïsoleerd (slechts op ongeveer 10km afstand) wat resulteerde in de vernietiging van de economie voor de plaatselijke bevolking. Tegen de vierde conventie van Genève in, blijft Israël er de joodse kolonies uitbreiden.

Terwijl Israël in 2010 het graf van Rachel in Bethlehem tot nationaal Israëlisch erfgoed had uitgeroepen, protesteert de Israëlische woordvoester van Buitenlandse Zaken tegen de beslissing van de Unesco: "Dit is een droevige dag voor het werelderfgoedcomité. Het maakt van de Unesco een absurd theater" (De Standaard, 30.6.2012, p. 34).

Ook voor het dorp Batir ten westen van Bethlehem werd een aanvraag bij het werelderfgoedcomité ingediend. Het idyllisch Palestijns dorp heeft groentetuinen en terrassen met olijfbomen. De Palestijnen hopen dat de status van werelderfgoed de geplande bouw van de Israëlische apartheidsmuur door het dal met de eeuwenoude terrassen- en bewateringssysteem alsnog kan verhinderen (Der Spiegel, 11.6.2012, p.

Israël stuurt Afrikaanse migranten terug naar huis

Op 4 juni werd in Jeruzalem een appartementsgebouw met Afrikaanse immigranten in brand gestoken: 10 migranten geraakten geblokkeerd in het gebouw en vier onder hen liepen verwondingen op. De Israëlische brandstichters hadden op de muur van het flatgebouw een graffiti achtergelaten: "Ga weg uit onze buurt!" (De Standaard, 5.6.2012, p. 13). Op 24 mei waren honderden bewoners van de wijk Hatikva in het zuidoosten van Tel Aviv op straat gekomen om te betogen tegen de aanwezigheid van Afrikaanse migranten in hun wijk: tientallen Afrikaanse migranten werden door Israëlische jongeren aangevallen, winkels met Afrikaanse klanten werden geplunderd en enkele auto's werden beschadigd. Sinds 2006 zijn 62.000 Afrikaans migranten (vooral uit Eritrea, en Soedan) Israël via de Egyptische grens binnengekomen. In april is de Israëlische regering begonnen met de bouw aan de Egyptische grens van een "veiligheidshek" van 6 m hoog en 230 km lang. Er waren geregeld incidenten aan deze grens: zo schoot tussen mei en september 2009 de Egyptische politie 14 Afrikanen dood, die de grens probeerden over te steken (<http://www.schoolvoorjournalistiek.com/buitenland/?p=1186>).

In januari 2012 keurde het Israëlische parlement een wet goed waarbij illegale migranten drie jaar lang zonder vorm van proces vastgehouden kunnen worden. Daarbij komt nog dat deze illegalen in Israël geen recht hebben op werk en gezondheidszorg.

In de maand juni is in de Negeb (Naqabwoestijn) de bouw begonnen van detentiekampen met een totale capaciteit van 20.000 personen. Half juni heeft de Israëlische overheid 120 illegale Zuid-Soedanezen uit het land gezet. De Israëlische regering wil ook nog eens 2000 Ivorianen naar Ivoorkust terugsturen.

De Israëlische premier Benjamin Netanyahu waarschuwde dat zestigduizend "infiltranten" kunnen uitgroeien tot zeshonderdduizend waardoor "er een eind kan komen aan de joodse en democratische identiteit van de staat" (De Morgen, 4.6.2012, p. 14). Eli Yishai, de Israëlische minister van Binnenlandse Zaken voegde eraan toe: "De infiltranten vormen samen met de Palestijnen een bedreiging voor de zionistische droom" (De Volkskrant, 13.6.2012, p. 16).

Zwitserse supermarkt wil label voor Israëlische producten uit bezette gebieden

In haar tijdschrift van mei jl. kondigde de Zwitserse supermarktketen Migros aan dat vanaf 2013 er op de Israëlische producten vermeld zal staan of ze eventueel afkomstig zijn uit de sinds juni 1967 door Israël bezette Palestijnse gebieden (de Westelijke Jordaanoever met inbegrip van Oost-Jeruzalem: "Westbank israelisches Siedlungsgebiet"). De Israëlische ambassade in Zwitserland spreekt van een "anti-Israëlische campagne".

In een reactie antwoordt Migros dat het de supermarkt om transparantie gaat: klanten zouden precies willen weten waar de producten precies vandaan komen. Bovendien zegt het Zwitserse grootwarenhuis dat er een verschil bestaat in invoerbelasting op producten uit Israël en producten uit de bezette gebieden, waardoor het belangrijk is het onderscheid goed duidelijk te maken.

Schrijf eens een brief

Het is heel belangrijk om te reageren op de berichtgeving en om uw mening bekend te maken. Volg het voorbeeld van onderstaande personen die volgende lezersbrieven schreven:

Michael Freilich en de muur (verstuurd naar Het Laatste Nieuws op 7.6.2012)

Waar mr. Freilich niet over praat is dat Israël door die muur gronden van de Palestijnen in beslag neemt. De muur snijdt tot diep in Palestijns grondgebied. Op die manier zal, als de muur af is, meer dan de helft van de Westelijke Jordaanoever, bezet gebied, door Israël geannexeerd zijn. Als het alleen maar is dat Israëli's slachtoffers zijn die moeten beschermd worden tegen zelfmoordaanslagen, waarom wordt de muur dan niet gebouwd op de groene lijn van 1967?

Dat door de muur terroristen het moeilijker krijgen om aanslagen te plegen klopt, maar tot nu toe is een veelvoud aan slachtoffers, o.a. zes maal meer kinderen, aan de andere kant van de muur gevallen, ook in miserabele omstandigheden. Niemand praat over het waarom van de aanslagen en was dit het begin van het geweld in de regio?

Men neemt Palestijnen grond en water af. Gezondheidszorg en onderwijs worden moeilijker. Mensen komen plots aan de andere kant van de muur terecht, kunnen hun grond, water, werk, burelen, familie, enz. ... niet meer bereiken en worden arm. Zij worden dagelijks vernederd.

Het Internationaal Strafhof in Den Haag heeft de muur een schending van internationaal recht genoemd en concludeerde dat de muur moest afgebroken worden. Het Rode Kruis heeft het over schending van de Conventies van Genève. Amnesty International spreekt van schending van mensenrechten.

Dat volgens Freilich 'goede muren goede burelen maakt' is hier dus helemaal niet 'perfect op zijn plaats' en 'doet de muur meer goed dan kwaad'?

Is het ook niet immoreel?

Zijn de Palestijnen nu ook geen slachtoffers?

Johan Van Hulle

Israël vernietigt Europese hulpprojecten (verstuurd naar Humo op 15.5.2012)

De voorbije twee jaar verwoestte Israël op de sinds juni 1967 bezette Westelijke Jordaanoever meer dan zestig hulpprojecten, gebouwd met Europees belastinggeld. België dreigt hierdoor 172.000 euro te verliezen (De Standaard, 15 mei 2012, p. 3, zie ook: <http://www.standaard.be/artikel/detail.aspx?artikelid=LT3Q0EOL>). In feite is de Israëlische bezetting een van de goedkoopste bezettingen, omdat Israël al zijn verplichtingen doorschuift naar de Palestijnse autoriteit die van Europa geld krijgt om een aantal structuren (onder andere scholen, elektriciteitsnetwerk, ...) te bouwen. Op vijftien mei herdachten de Palestijnen de 64e verjaardag van de Nakbah (Arabisch voor ramp,

catastrofe) want na de onafhankelijkheidsverklaring op 15 mei 1948 door Israël en de daaropvolgende oorlog zijn 750.000 Palestijnen gevlucht. In andere conflicten zoals Kosovo en Bosnië heeft de internationale gemeenschap een oplossing voor de vluchtelingen gevonden. Na 64 jaar is het Palestijnse vluchtelingenprobleem nog steeds niet opgelost ondanks de verschillende VN-resoluties over het recht op terugkeer. Waarom zou Israël een uitzondering zijn ?

Werner De Bus

Kijk eens naar een film

Five broken cameras

Op 4 juni jl. was de documentaire "Five broken cameras" te zien op TV (Canvas). Jart Voortman heeft hem bekeken en vatte hem als volgt samen.

Het is een film van de Palestijnse cineast Emad Burnat en de Israëlische regisseur Guy Davidi.

Op een indringende manier wordt door deze film in beeld gebracht wat voor gevolgen de militaire bezetting van de Westbank heeft voor gewone burgers.

Bij het dorpje Bil'in (1800 inwoners) op 16km van Ramallah en 7 km van de Groene Lijn (grens van het staakt-het-vuren van 1949) wordt een grote nederzetting gebouwd. De nederzetting is zelfs volgens Israëlische normen illegaal. We zien hoe oude olijfbomen door bulldozers worden weggehaald.

De dorpingen besluiten wekelijks te gaan demonstreren tegen deze misstand. Deze demonstraties worden door het afvuren van traangas en arrestaties de kop in gedrukt. Aanvullende druk vindt plaats door nachtelijke klopjachten, waarin ook kinderen worden gearresteerd. In het dorp houdt men echter vast aan een geweldloze vorm van protest. De film brengt ook misdaden in beeld. Een man die zich niet verzet tegen zijn arrestatie wordt van 2 meter afstand in zijn been geschoten en valt neer. We zien hoe een andere dorping tijdens een demonstratie wordt doodgeschoten en wat voor invloed dat had op het dorp.

De meeste opnamen in de film werden gedurende vijf jaren door Emad Burnat zelf gemaakt. Het kostte hem vijf gebroken camera's (vandaar de titel). Eén van zijn camera's redde zelfs zijn leven door een op hem afgevuurde kogel tegen te houden.

Deze documentaire is de wereld rondgereisd. Hij werd onder andere op 26 april jl. getoond op het filmfestival Open Doek in Turnhout en ontving verscheidene prijzen onder meer op het IDFA festival Amsterdam en op het Sundance festival in Londen.

Five broken cameras, Emad Burnat & Guy Davidi, Palestina-Israël-Frankrijk, 2011, Speelduur 90 minuten, Prijs maximaal 15 Euro, EAN 9789461870896

Voor meer info:

- *"Five Broken cameras – een documentaire over geweldloos verzet"*, interview van Emad Burnat door Frans Brons in Soemoed (NPK), maart-april 2012, p.25-27

"Mijn keuze was de camera en het vastleggen van de gebeurtenissen: hoe de Israëlische overheid en het Israëlische leger op onze geweldloze acties reageren met wapens, met arrestaties en met verwonden van onschuldige demonstranten.

Hierbij spelen de media een grote rol. De media hebben Bil'in ontdekt en daarmee het nieuw Palestijns verzet tegen de Muur een gezicht gegeven. Hierdoor worden ook Israëlische en buitenlandse activisten aangetrokken die aan deze strijd willen deelnemen"

- *"Leven, liefde en lijden in bezet gebied"*, interview van de Palestijnse cineast Emad Burnat door Karel Deknudt in De Standaard, 26.4.2012, p. D7

"Ik wil mijn film zo ver mogelijk buiten mijn landsgrenzen brengen en in Europa en Amerika aan een zo groot mogelijk publiek voorstellen. Mensen weten zo weinig af van de kwestie. (...)

Guy Davidi is voor het eerst naar ons dorpje gekomen in 2005. Hij was er als Israëlische vredesactivist die onze zaak steunde. Geleidelijk aan hebben we elkaar leren kennen. Pas jaren later heb ik zijn hulp gevraagd om orde in mijn materiaal te scheppen en te zoeken naar een goede invalshoek."

- http://www.youtube.com/watch?v=F_tQEgiYoV4 en <http://vimeo.com/15843191>

"Roadmap to Apartheid": de parallel tussen Zuid-Afrika en Israël

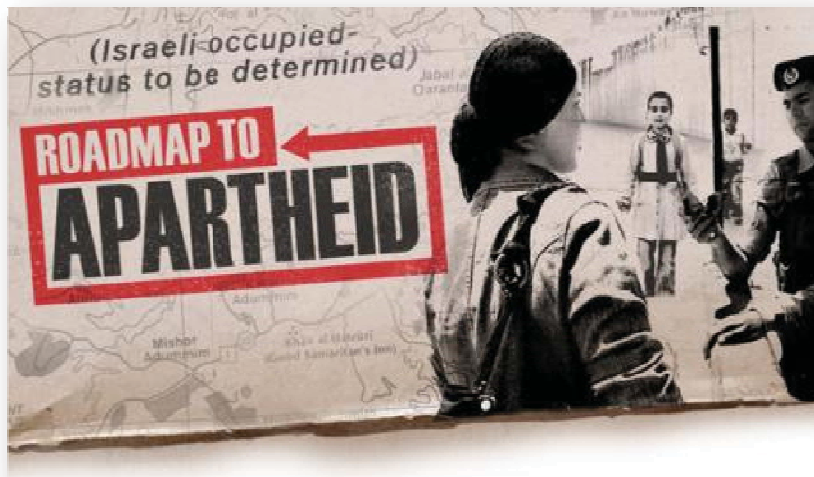
Filmbespreking door An Peeters verschenen in dewereldmorgen.be van 27.4.2012

<http://www.dewereldmorgen.be/artikels/2012/04/27/roadmap-apartheid-de-parallel-tussen-zuid-afrika-en-israel>

'Roadmap to Apartheid' was de vierde film die in de Gentse cinema Studio Skoop in het kader van het 'Eye on Palestine' filmfestival werd getoond. Bijna 150 personen woonden de inleiding door David Cronin en de voorstelling bij.

David Cronin had al een lange en succesvolle carrière achter de rug als journalist bij onder meer **'The Guardian'** en **'Wall Street Journal Europe'** toen hij beseftte dat hij niet langer als zogenaamde 'objectieve' verslaggever kon werken. Hij noemt zich nu een **'campaigning journalist'** en ziet het als zijn taak om machtsmisbruik aan te klagen.

Cronin werkt voor **'The Electronic Intifada'**, een website die nieuws brengt over Israël en de bezette Palestijnse Gebieden. Daarnaast is hij de auteur van het boek **'Europe's Alliance with Israel – Aiding the Occupation'**, waarin hij aantoonst hoe de Europese Unie mee verantwoordelijk is voor de instandhouding van de Israëlische bezettingspolitiek. (zie ook: <http://www.dewereldmorgen.be/artikels/2011/12/26/david-cronin-belgische-economie-financiert-bezetting-van-palestina>)

Tijdens de inleiding sprak hij onder andere over het bedrijf OIP dat in Oudenaarde gevestigd is. Sinds 2003 is dit een dochterbedrijf van het Israëlische ELBIT en maakt het in die hoedanigheid vuurgeleidingssystemen, nachtkijkers en vizieren, die op hun beurt geïnstalleerd worden op militair materieel.

Tijdens de Israëlische aanval '**Operation Cast Lead**' tegen Gaza in 2008-2009 werden drones gebruikt die onder andere in Oudenaarde werden vervaardigd. Ook verschillende elementen van de beveiligingsuitrusting in de apartheidsmuur die door de bezette Westelijke Jordaanoever loopt, werden door OIP gemaakt.

Andere voorbeelden die Cronin gaf van de Belgische medeplichtigheid in de bezetting van Palestina, zijn het Kortrijkse bedrijf Barco dat beeldschermen produceert voor Israëlische gevechtsvliegtuigen en de Antwerpse diamantsector die Israëlische diamanten invoert.

Volgens de econoom Shir Hever gaat er van de opbrengst van de Israëlische diamanthandel jaarlijks één miljard dollar naar de bezettingsindustrie. David Cronin eindigde zijn betoog - zoals ook de film - met een positieve noot. Hij gelooft sterk in 'the power of the people' en vraagt iedereen zich te informeren om ook anderen te kunnen overtuigen onrecht aan te klagen.

Dit idee komt ook sterk in de film naar boven. Iedereen is betrokken en onrechtvaardigheid - waar ook ter wereld - gaat iedereen aan. De twee filmmakers Ana Nogueira en Eron Davidson zijn als respectievelijk blanke Zuid-Afrikaanse en Joodse Israëli zeer nauw betrokken bij de problematiek die ze belichten in hun documentaire '**Roadmap to Apartheid**'.

Nogueira werkte jarenlang als producer en presentatrice voor '**Democracy Now!**' en bracht verslag uit over de Tweede Intifada. Davidson was een media-activist en maakte video's voor gemeenschapsprojecten. Ze kwamen elkaar tegen, voelden zich verplicht om iets te maken over de ongelijkheid in hun geboortelanden en maakten daarom hun eerste film.

'**Roadmap to Apartheid**' (2012) is doorspekt met quotes van voormalige Zuid-Afrikaanse en Israëlische beleidsmakers, getuigenissen van getroffen burgers, historische beelden en interviews met interessante figuren zoals de Palestijns-Amerikaanse journalist Ali Abunimah, dichter-verzetsstrijder Dennis Brutus, Sarit Michaeli van de Israëlische

mensenrechtenorganisatie B'tselem en Eddie Makue van de Zuid-Afrikaanse Raad van Kerken.

Het eerste deel focust op Gaza en de Westelijke Jordaanoever. Het bezettingssysteem wordt uit de doeken gedaan en vergeleken met het beleid van Zuid-Afrika ten tijde van de apartheid. Een Palestijnse man legt uit hoe moeilijk hij en zijn familie het hebben omdat Israël hun water steelt, waardoor zijn dochter een nierfalen heeft gehad. Tegelijkertijd kunnen de kinderen van de enkele kilometers verderop gelegen illegale Joodse kolonie Ariël genieten van de overvloed aan water in het overdekte zwembad.

Er worden ook beelden getoond die de schrijnende apartheidssituatie in de Palestijnse stad Hebron illustreren. Zo'n 160.000 Palestijnen worden geterroriseerd door enkele honderden illegale Joodse kolonisten en een meer dan 1.500-koppige Israëlische troepenmacht die deze laatsten moet beschermen.

Honderden Palestijnse winkels werden gesloten, de hoofdstraat van Hebron is niet meer toegankelijk voor de Palestijnse inwoners van de stad en hun huizen worden ingenomen door de kolonisten. Een gelijkaardig scenario voltrekt zich in bezet Oost-Jeruzalem en in het gebied dat buiten de Groene Lijn (de bestandslijn van 1949) ligt, waarover het tweede deel van de film gaat. De Palestijnen worden op systematische wijze uit hun huizen gezet, waarna deze huizen ofwel worden ingenomen door Joodse Israëli's ofwel worden vernietigd.

Bijna al deze situaties kennen parallele beelden uit Zuid-Afrika. De Zuid-Afrikanen die geïnterviewd werden, bevestigden stevast de gelijkenissen met de apartheid die zij hebben gekend. Niets moet ons er nog van weerhouden om het Israëlische beleid ten opzichte van de Palestijnen 'apartheid' te noemen. Duidelijkere voorbeelden dan de Israëlische muur die Palestijnen van Palestijnen scheidt en de Israëlische aanval 'Cast Lead' op Gaza, zijn er niet.

Deze harde conclusie gaat in de film echter gepaard met de hoopvolle boodschap dat burgers zoals u en ik een einde kunnen maken aan apartheid. Wanneer de getroffen bevolking zich massaal verzet tegen de onderdrukkende macht en wanneer de internationale civil society hen hierin steunt door het regime te boycotten, dan is de enige mogelijke uitkomst het einde van de apartheid.

Momenteel zijn de zogenaamde BDS-bewegingen overal ter wereld aan het groeien. De paranoïde houding ten opzichte van deze beweging toont duidelijk dat de huidige Israëlische beleidsmakers onder de indruk zijn van deze globale, geweldloze acties.

Boycot-Divestment-Sanctions (BDS) is dé manier om zowel onze eigen regeringen als die van Israël onder druk te zetten. Afsluiten doe ik, net als de film met de woorden van de Zuid-Afrikaanse dichter-activist Don Mattera wanneer hij spreekt over vrede tussen de Joodse Israëli's en de Palestijnen: "It is possible ..., it is possible ..."

Lees eens een boek

BDS – Boycott Divestment Sanctions – The global struggle for Palestinians – Omar Barghouti

Omar Barghouti is choreograaf, filosoof en vredesactivist, woont en werkt in Ramallah en is stichter van de PACBI (Palestinian Campaign for the Academic & Cultural Boycott of Israel www.pacbi.org). De academische en culturele boycot zijn een deel van de globale BDS campagne. In zijn in 2011 uitgekomen boek legt Barghouti haarfijn uit wat deze campagne is, waarom ze belangrijk is en waarom ze te steunen. En vooral weerlegt hij veel genoemde tegenargumenten. Op de belangrijkste 3 tegenargumenten gaat hij dieper in; Boycott werkt contraproductief, Boycott ondermijnt het Israëliësch vredesproces en BDS promoot antisemitisme.

In het hoofdstuk "Why BDS?" start hij met vanwaar BDS kwam en wat de doelstellingen zijn.

De BDS (Boycott Divestment Sanctions) oproep kwam er in juli 2005 en werd beantwoord door een overgrote meerderheid van de Palestijnse mensenrechtenorganisaties, politieke partijen en organisaties wereldwijd (zoals indertijd Oxfam België, die zich later uit de BDS-campagne terugtrok samen met andere grote NGO's zoals bijvoorbeeld 11 11 11 en Pax Christi Vlaanderen).

De BDS campagne is voor een groot gedeelte gebaseerd op de anti-apartheidstrijd die in Zuid-Afrika gevoerd werd, en is geworteld in een lange Palestijnse traditie van gewelddoos verzet tegen het zionistische kolonialisme. De campagne is tegen elke vorm van rasisme inclusief antisemitisme en islamofobie.

BDS definieert de drie Palestijnse basisrechten die nodig zijn om een eerlijke weg naar vrede met Israël te kunnen bereiken.

Ze vraagt een einde te maken aan de **militaire bezetting** van juni 1967 tot op de dag van vandaag van Gaza, de Westelijke Jordaanoever (inclusief Oost-Jeruzalem) en de andere gebieden in Libanon en Syrië die Israël nog steeds bezet.

Een einde te maken aan Israëls **discriminatie en racisme** van de Palestijnen (zowel van de Palestijnen binnen Israël als binnen de Palestijnse gebieden die Israël sinds juni 1967 bezet).

En ten derde vraagt ze dat Israël de **rechten van de Palestijnse vluchtelingen** respecteert, meer bepaald het recht op terugkeer naar hun huizen en een vergoeding voor de geleden schade.

Al deze eisen zijn gesteund op internationale rechten en verdragen.

Dit boek is een aanrader voor iedereen, zowel voor de doorwinterde vredesactivist als voor mensen die een eerste kennismaking met de BDS willen maken.

Omar Barghouti, *BDS the global struggle for Palestinian Rights*, Haymarket Books, Chicago, 2011, 320 p.

Onder andere te verkrijgen bij Palestina Solidariteit voor de prijs van 22 € (bestellen kan via secretariaat@palestinasolidariteit.be). Leden krijgen 10% korting.

Lees ook <http://www.pacbi.org/etemplate.php?id=1556> en <http://www.haymarketbooks.org/pb/Boycott-Divestment-Sanctions>

Bestaat ook in een Franse versie: *Boycott Désinvestissement Sanctions – BDS contre l'apartheid et l'occupation de la Palestine*, La fabrique éditions, Parijs, 2010, 187 p.

Hij schreef ook een bijdrage voor "The new intifada: resisting Israel's apartheid", Haymarket Books, Chicago, 2001 <http://www.haymarketbooks.org/pb/The-New-Intifada-Resisting-Israelis-Apartheid>

Palestina Actueel, 23 juni 2012: "All we can do is bying time"

Palestina-actueel, 23 juni 2012 (een initiatief van Palestina Solidariteit: in de Vierwindenstraat nr. 60 in Sint-Jans-Molenbeek – 1080 Brussel, in het Oxfam-pand). Een impressie.

Eerst is Wassim Ghanous, een Palestijn die in België verblijft en bij Vredesactie werkt, komen vertellen over het leven van Palestijnen in Israël van 1948 tot nu. Daarna is Sheerin Al Araj komen spreken over haar dorp Al-Walaja (nabij Bethlehem) dat een mini-versie is van het hedendaagse Palestina, ik bedoel: van Israël en de "bezette gebieden". Ze leidt het plaatselijk Popular Resistance Committee en met een vrouwengroep beheert ze het gemeenschapscentrum van Al-Walaja. Ten slotte bracht Numan Othman verslag uit van enkele merkwaardige nieuwtjes, opgepikt van Arabische media.

Het komt eigenlijk allemaal erop neer, dat alles waarmee ik geconfronteerd werd op een inleefreis in 2009, in herinnering gebracht werd. Het waren de bij mij en de andere toehoorders bekende elementen: afpakken van land en water van de oorspronkelijke bewoners, hun elementaire mensenrechten ontzeggen, hun elementaire nutsvoorzieningen ontzeggen, hun elementaire politieke rechten ontzeggen, hun het leven zuur maken. Het is alleen allemaal nog wat erger aan het worden. Dagelijks.

Leven als Palestijn in het Israël van vandaag.

Daar ik niet goed ben in opschrijven en er nog iets "aan hebben" terzelfder tijd, en ik voor het laatste gekozen heb, verwijs ik voor concrete gegevens over wat Wassim Ghantous verteld heeft, naar het boek waarnaar hij zelf telkens verwees en waarvan ik met wat googelen de volledige titel en de uitgever gevonden heb:

Titel: **The Forgotten Palestinians: A History of the Palestinians in Israel**
Auteur: **Ilan Pappé**
Uitgever: Yale University Press, 2011

Het was, samengevat, het bij geëngageerden voor de Palestijnse zaak bekende verhaal van mensen die verdreven werden uit hun woonplek en op de plaats waar zij uiteindelijk terecht gekomen zijn, opnieuw worden geconfronteerd met discriminatie en pesterijen. Van mensen die mochten terugkeren van de Israëlische rechter maar uiteindelijk, tientallen jaren nadat ze gelijk gekregen hebben, toch nog niet kunnen terugkeren. Van mensen die volgens het bestuur van de enige democratie in de regio geen recht hebben op nutsvoorzieningen, omdat de nederzetting waar ze zich gevestigd hebben nadat ze uit hun woonplaats verdreven werden, volgens die democratie niet bestaat.

We werden met name nog eens geconfronteerd met de steeds toenemende discriminatie op wetgevend vlak tussen Joden en niet-Joden in Israël – daarover vind je tekst en uitleg bij, onder meer, *Adalah - the Legal Center for Arab Minority Rights in Israel*⁷ (in het Engels). Het betrof dingen die Palestina-sympathisanten, meestal al weten. Ik vermeld aansluitend bij de voormelde informatiebronnen een paar dingen om op te letten bij het consulteren van informatie over Palestina.

Een paar dingen om op te letten.

- De discriminatie van niet-Joden staat meestal niet met zoveel woorden in de wet. Het gaat allemaal wel subtieler dan dat. Als je in de "Landwet" bij voorbeeld de definitie van "foreigner" (vreemdeling) bekijkt, zie je dat daar onder meer *niet* toe behoren: *personen die op basis van de "Wet op de terugkeer" naar Israël mogen emigreren*. Zoek je dan verder uit, wie dat laatste wél zijn, dan kom je uiteindelijk op alle Joden van de wereld uit. Het komt erop neer dat gelijk welke Jood ter wereld meer recht heeft op land dan de meeste (afstammelingen van) oorspronkelijke inwoners die geen Jood zijn. Het is alleen een beetje puzzelen, stukjes zoeken en alle stukjes in elkaar passen, om de discriminatie op basis van etnische aanhorigheid bloot te leggen.

En zo zijn er tal van manieren waarop niet-Joden gediscrimineerd worden. Zionisten zeggen dat een vergelijking met het Zuid-Afrikaanse apartheidsregime

⁷ Zie onder meer: http://www.adalah.org/Public/files/English/International_Advocacy/New_Discriminatory_Laws_June_2012_Update.pdf

van destijds niet opgaat, omdat er niet *bij wet* zou gediscrimineerd worden tussen Joden en niet-Joden. Voor wie het uitpluist komt het nochtans wel op hetzelfde neer. Zo is volgens onze spreker bv. militaire dienst gedaan hebben een voorwaarde voor bepaalde rechten die in bepaalde wetten toegekend worden en als je het dan verder uitpluist (Palestijnen in Israël mogen geen legerdienst doen) kom je tot de bevinding, dat de wet in kwestie wel degelijk discriminerend is tegenover het Arabische deel van de bevolking.

- De begrippen "legaal" en "illegaal": daarmee bedoelen Israëli "legaal" of "illegaal" volgens de Israëlische wetgeving en volgens hun militaire verordeningen in de "bezette gebieden" (de Gazastrook en de Westelijke Jordaanoever). De onervaren Palestina-verkenner weze ervan doordrongen, dat tal van Israëlische handelingen en beleidsaspecten gewoon illegaal zijn volgens het internationale recht, met name volgens de Universele verklaring van de Rechten van de Mens, de Conventies van Genève, talrijke VN-resoluties,...: de annexatie van bezet gebied (Oost-Jeruzalem en de Syrische Golanhoogten), het waterbeleid, het gedwongen verplaatsen van de bevolking van bezet gebied⁸, de voortdurende uitbreiding van de kolonies in bezet gebied, de zogenaamde "veiligheidsmuur" en de daarmee gepaard gaande feitelijke annexatie van grote delen van bezet gebied, het economisch exploiteren van bezet gebied, het

Vergeet ook niet, dat zelfs wat naar Israëlische normen "illegaal" is, dat plots niet meer is als het "geregulariseerd" wordt, een overigens bij ons ook bekende term en fenomeen in de "ruimtelijke ordening".

- "Palestijns gebied": met "de Palestijnse gebieden" worden sinds de Oslo-akkoorden de Gazastrook en de West Bank (Westelijke Jordaanoever) bedoeld. De niet met de kwestie vertrouwde lezer mag niet vergeten, dat ook het huidige "Israël" tot Palestina behoort en dat daar ook nog Palestijnen leven (+/- 20% van de bevolking), al dan niet verdreven van hun oorspronkelijke woonplaats in Israël. In veel publicaties wordt gedaan alsof alleen de West Bank en de Gazastrook "Palestijns gebied" zijn – ik vermoed zelfs dat sommige journalisten niet beter meer weten.
- Als je zelf dingen opzoekt al "googelend", laat je dan vooral niet vangen door zionistische propaganda, hoe ernstig die ook soms mag klinken. Dit gaat over een oorlog en zoals alle oorlogen, is het een vuile oorlog. En daartoe behoort propaganda, met al wat daarmee in verband staat: leugens, halve waarheden, verzwijgingen.

Eén voorbeeld uit de duizenden: als je "Ilan Pappé" opzoekt, vind je gemakkelijk een verhaal over een thesis die onder zijn supervisie gemaakt werd en waarin een "verzonnen" massacre (afslachting, moordpartij) in 1948 vermeld wordt. Als je wat verder zoekt, vind je nochtans dat de maker van de thesis, die weliswaar het "verzinnen" bekend heeft, twee uur later zijn bekentenis volledig ingetrokken heeft. Waarom hij dan eerst bekend heeft en die "bekentenis" twee uur later ingetrokken heeft, heb ik, zelfs op de sites die het geval wat vollediger uit de doeken doen, niet gevonden. Dat lijkt mij nochtans wel iets wat om uitleg vraagt.

⁸ Dit jaar vernielde de Israëlische overheid al 330 Palestijnse structuren met inbegrip van huizen, dierenstallen, wegen, waterreservoirs, en heeft ze 536 Palestijnen (de helft waren kinderen) "verplaatst" (zie rapport van VN-waarnemer R. Falk <http://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=12296&LangID=E>)

Dus degenen die het voorval vermelden, verzwijgen iets, zeker degenen die het alleen over een "totaal verzonnen massacre" hebben.

- 't Is eigenlijk simpel: de zionistische propaganda verzwijgt de hele "Nakbah", de massale verdrijving van niet-Joodse Palestijnen uit hun oorspronkelijke woonplaatsen in 1948. Daarover zijn nochtans beelden en getuigenissen, genoeg om het ontkennen of minimaliseren ervan absurd te maken, net als met de Shoah. Ik vraag me af, wat Israëli's wijs gemaakt wordt als ze een "nationaal park" zien waarin nog een kerk en andere resten van een Palestijns dorp zichtbaar zijn (zoals Malul en Mujeidil, zie elders het artikel "De Nakba: 64 jaar Israël" van Lucas Catherine). Ik kan me moeilijk voorstellen, dat Joden niet intelligent genoeg zouden zijn om daar vragen bij te stellen.

Ik kan de lezer dan ook alleen nog maar eens aanraden, naast de gekende kranten en de VRT, ook eens de talrijke links te consulteren die in deze nieuwsbrieven en op deze website vermeld staan en al eens naar TV5monde of Arte te kijken.

Al-Walaja.

Zoals gezegd in de inleiding: een mini-versie van Palestina. De details van waar het dorp allemaal mee te maken krijgt, vind je (in het Engels) op:

<http://electronicintifada.net/content/israeli-court-rejects-al-walajas-appeal-against-wall/10328>.

In korte woorden gaat het over een Palestijns dorp, dat:

- aan weerskanten van de "groene lijn" ligt (de grens van Israël, de bestandslijn van 1949),
- waarvan daarenboven het gedeelte dat op de West Bank ligt, nog eens wordt geteisterd door in beslagname van landbouwland en land waarop het dorp zou kunnen uitbreiden, omwille van de nabije Joodse kolonies,
- en, zoals menig dorp in de buurt van de groene lijn, geteisterd wordt door de fameuze "muur".

Die zogenaamde "veiligheidsmuur" zal het dorp volledig omringen als zij af is. Zij zal de bewoners van het dorp scheiden van hun landbouwland en een bron. Zoals steeds, is ook voor de bouw van de muur alleen al veel landbouwland in beslag genomen en worden eeuwenoude olijfbomen vernietigd. De inwoners zullen enkel nog langs een tunnel in en uit het dorp kunnen, wanneer het past voor de 18-jarige soldaat die de doorgang bewaakt en die nooit iets anders geleerd heeft in verband met de Arabische bewoners van Palestina dan misprijzen voor hen te hebben. De bewoners van de Joodse kolonies zullen hen niet eens meer hoeven te zien. Hun kinderen zullen misschien zelfs van hun bestaan niet afweten. Sie werden es nicht gewusst haben.

Een detail illustreert het ganse gedoe met de zionistische juridische mikmak, die zo alom tegenwoordig is in het conflict. Eén huis dat zich op het tracé van de muur bevindt, mag zelfs naar Israëlisch recht niet worden afgebroken, omdat ergens een wet uit de tijd van het Ottomaanse Rijk het verbiedt – de zionisten maken, waar het hen uitkomt, onder meer gebruik van (anders bedoelde) Ottomaanse wetten om land af te nemen van de Palestijnen en kunnen soms niet anders dan koken volgens eigen recept. Welnu, dat huis wordt een volledig door de muur omringde enclave. Daarbij wordt een groot deel van de

tot het huis behorende grond afgenomen – de wet in kwestie zegt immers alleen, dat ze het huis niet mogen afbreken. Een tunnel zal het huis verbinden met de rest van het dorp. Om de gedachte te vestigen: stel je even voor, dat de door de muur ingesloten kinderen van de bewoners van dat huis de kinderen van de kolonisten buiten de muur horen spelen, op grond die van hen afgenomen is... .

Dat alles terwijl, als het om de veiligheid van Israël ging, een muur op de groene lijn veel meer aangewezen zou geweest zijn en eenvoudiger om te realiseren.

Dit is dus gewoon pesten. Wegpesten is één van de vele trucs die de zionisten hanteren. Ze hebben er heel wat om de Palestijnen van hun land te verdrijven. Hen beletten om naar hun land te gaan door middel van de “veiligheidsmuur” en dan zeggen dat het verlaten land is, dat land dan tot “state land” verklaren en daar dan Joden zich laten vestigen, bijvoorbeeld.

(Mensen van de generatie van mijn ouders zouden het “jodentrucs” genoemd hebben. Dat mag niet meer. De term was in die tijd gewoon iets zoals “aspirientje” in plaats van “pijnstiller”, je dacht er niet bij na en je moest geen racist zijn om het te zeggen. Moest ik Jood zijn, ik zou het ook wel beledigend vinden, denk ik. Vooral omdat ik tegen onrecht ben en ik mij persoonlijk niets te verwijten heb in verband met wat de Palestijnen wordt aangedaan. Wel in tegendeel, ik probeer om dat onrecht te helpen bestrijden. En zo zijn er ook meer en meer Joden, bij ons en in Israël. Maar de zionisten en de zionistische staat Israël doen er weinig aan, eufemistisch gezegd, om de cliché-vooroordelen in verband met Joden de wereld uit te helpen). Dat tussen haakjes.

En de Palestijnen, zij zien zich verplicht, het spel mee te spelen. Het is hallucinant: de oorspronkelijke bewoners moeten meedoen met de juridische mikmak van de indringers, willen ze een kans maken op uitstel om hun land kwijt te spelen. Die juridische mikmak maakt deel uit van hun dagelijkse leven, net als geweldloos verzet. De Israëlische soldaten kunnen daar niet mee omgaan. Zij zijn getraind om oorlog te voeren, niet om geweldloos verzet het hoofd te bieden. Zeker al niet als er Israëli meedoen aan de kant van de activisten, en dat zijn er meer en meer, al zijn het er nog weinig, of “internationalen”. Die worden door de zionistische propaganda steevast als marginalen afgeschilderd, “left-wing activists”.

Sheerin Al Araj op de bres tegen de Israëlische apartheidsmuur

Maar wij moeten ons geen illusies maken, al wat de Palestijnen in Palestina kunnen doen, is tijd winnen, zegt onze spreekster Sheerin Al Araj: "All we can do is bying time". Israël zouden zij gemakkelijk aankunnen, zegt zij, maar het wordt gesteund door de Verenigde Staten en, jawel, door ons, door de Europese Unie. En als er geen tijd meer te winnen valt omdat de tijd op is, dan kan de bom barsten. Terwijl zij spreekt moet ik denken aan "De Leeuw van Vlaanderen", waar de intelligente verzetsman, Pieter De Coninck, aan Jan Breydel, de onstuimige, zegt: "Het juk is nog niet zwaar genoeg". Zij denkt dat als het juk voor de Palestijnen eenmaal te zwaar geworden zal zijn, zij nog eens in opstand zullen komen en als ondertussen de invloed van de Verenigde Staten op het internationale vlak zal afgezwakt zijn, er een nieuw Arabisch elan kan ontstaan dat alsnog het lot van de Palestijnen ten goede kan doen keren. (Persoonlijk denk ik, dat haar verwachtingen wat aan de hoge kant zijn). In elk geval, de moed laten zakken, het opgeven, dat staat niet in het woordenboek van de Palestijnen, zegt onze spreekster. Daarvan kan in geen geval sprake zijn.

Dan mogen wij dat ook niet doen. En dus moeten wij blijven ijveren voor een groter draagvlak voor het enige middel dat kan helpen: [boycot](#) van het misdadige Israëlische apartheidsregime.

Meer info:

- <http://electronicintifada.net/content/present-absentee-keeps-fighting-against-israels-wall-al-walaja/11173> en <http://electronicintifada.net/tags/sheerin-al-araj>
- <http://labour2palestine.com/2012/03/08/al-walajah/>
- <http://www.youtube.com/watch?v=D8CIDY1FRmY>
- http://www.youtube.com/watch?v=wpswTWf_OHM
- <http://video.google.com/videoplay?docid=1481034951434318165>
- <http://www.facebook.com/events/280371902043329/>

(Jan Van Herzele)

'Sumoud': het verhaal van een Palestijnse familie in Israëliisch gevangenschap

Sumoud is een Arabisch woord dat vertaald kan worden als vastberadenheid, maar het geldt in Palestina veeleer als een begrip, waarmee men het doorzettingsvermogen en de kracht van de bevolking accentueert. Voorbeelden van 'sumoud' zijn legio onder gevangenen of ex-gedetineerden en hun families, zoals het verhaal van de Abu Salah familie in de Gazastrook illustreert.

Begin juni 2012 telde de mensenrechtenorganisatie Addameer 4659 Palestijnse politieke gevangenen in Israël, 451 onder hen zijn afkomstig uit de Gazastrook. In navolging van Hamas' verkiezingsoverwinning, werd de Gazastrook in juni 2007 tot vijandige entiteit uitgeroepen door Israël. Het werd geografisch geïsoleerd via een verstikkende blokkade die catastrofale gevolgen heeft voor de lokale economie en het welzijn van de bevolking. Palestijnse gevangenen uit Gaza werden niet langer familiebezoek toegestaan en worden zo volledig geïsoleerd van hun families.

Op 17 april werd een massale hongerstaking op touw gezet in de Israëlische gevangenissen: meer dan 1.500 Palestijnen namen hieraan deel. Ze protesteerden tegen administratieve detentie, tegen het ontzeggen van familiebezoek, tegen mishandeling en intimidatie en voor toegang tot media, studiemateriaal en communicatiemogelijkheden. Op 14 mei werd er een deal bereikt die bepaalt dat de langdurige eenzame isolatie beëindigd zal worden, bezoek van familieleden in de eerste graad niet langer geweigerd zal worden omwille van vage 'veiligheidsredenen', er wordt een comité in het leven geroepen om de levenscondities in de gevangenissen te bevorderen en de administratieve detentie van 308 gevangenen zal niet verlengd worden. De deal lijkt eerder veelbelovend, hoewel Israëls veelvuldig en problematisch gebruik van de administratieve detentie, een procedure waarbij men op basis van geheime informatie wordt vastgehouden zonder aanklacht en zonder proces, nog niet uit de wereld lijkt te zijn.

Veertig jaar ouder in vier jaar

Um Fehmi's⁹ kleine, geblokte gestalte verschijnt met een verraste gezichtsuitdrukking in de deuropening van haar witgekalkte huis op een aardeweg in Beit Hanoun, een dorpje in

⁹ Ouders worden traditioneel naar hun eerstgeborene zoon genoemd. Wanneer Fehmi de eerstgeborene is, dan wordt de moeder Um Fehmi genoemd en de vader Abu Fehmi.

het noorden van de Gazastrook. Een hartelijke glimlach en een uitnodigend armgebaar roepen ons naar binnen. "Ahleen!" Letterlijk vertaalt betekent het 'twee welkoms', een veelgehoorde uitdrukking om te benadrukken hoe welgekomen een gast is. Drie plastic stoelen maken statig hun opwachting. Het golvend oranje patroon op de muren en de stapel dunne matrassen lijken erop te wijzen dat de gastkamer tevens dienst doet als kinderkamer.

"Ik ben al 25 jaar getrouwd. Ik heb 13 kinderen, 10 jongens en drie meisjes, maar de eerstgeboren dochter stierf drie dagen na haar geboorte, God beware haar ziel." Zo opent Um Fehmi het gesprek. Voor me zit een 44-jarige vrouw, gekleed in een beigeleurige fluwelen jilbaab met rode stiksels die patronen van bloemen op haar gewaad vormen. Haar bruinzwart gestreepte hoofddoek twinkelt door de glinsteringen die erin geborduurd zijn en de felroze plastic sandalen onder haar outfit geven haar een aandoenlijke aanschijn. Maar haar ogen zijn donker en ietwat weggezonden in hun oogkassen. Ze beaamt de vermoeidheid; "in de afgelopen vier jaren ben ik veertig jaar ouder geworden."

Naast haar zit haar 48-jarige echtgenoot, Assad, of Abu Fehmi. Zijn grijze haren zijn deels bedekt in een witte gehaakte Tarija, terwijl zijn baard op een helderwitte djellaba rust. Zijn lachende ogen sprankelen en lijken zijn mond steeds opnieuw tot een brede glimlach te commanderen.

Na 3,5 jaar gevangenisstraf werd Assad in oktober 2011 vrijgelaten uit een Israëlische gevangenis. Niet minder dan 1027 Palestijnse politieke gevangenen werden toen geruild voor de Israëlische soldaat Gilad Shalit die sinds 2007 in Gaza gevangen gehouden werd. Zijn twee zonen, zijn broer en twee neven worden nog steeds gevangen gehouden.

Een huis, een tuin, een gezin

Abu Fehmi bijt de spits af; "We waren een normaal gezin, we gaven niet om partijpolitiek, we waren gewoon Palestijns. Ons huis lag in het grensgebied, op ongeveer 300 meter van de Joden, afgelegen van de rest van het dorp. Mijn broer en zijn gezin woonden naast ons, verder was er in een omtrek van een kilometer niemand.

We hadden een simpel huis, dat we met eigen handen bouwden. De olijfbomen en amandelbomen plantten mijn vrouw en ik in het begin van ons huwelijk, toen we dromerig aan onze toekomst bouwden. We noemden de bomen naar onze kinderen die we dra verwachtten.

De ochtenden bracht ik door op het werk en in de vroege namiddag keerde ik naar huis. We kweekten groenten in het veld bij het huis en de avonden spendeerden we samen met argila [waterpijp] en met geklets en plezier. We waren gelukkig met ons simpel leven, met onze simpele dromen.

Onze kinderen koesterden dezelfde simpele dromen als wij. Ik herinner me dat de kinderen samen een verlanglijstje hadden opgesteld. Ik kwam net terug van de bank om mijn loon op te halen. Ik was bang dat het hele loon aan hun kinderlijke verlangens zou gespendeerd worden, maar ze vroegen voor kleine dingen. Ze wilden geen speelgoed, geen fietsen of dergelijke; neen, ze vroegen om een shekel [20 eurocent] om een stuk chocolade te kopen en om nieuwe sandalen om het versleten paar te vervangen.

Onze simpele dromen groeide mee met het leven, maar Israël heeft er veel van vernield."

Familiaal gevangenschap: 11 gearresteerd in twee uur tijd

"17 maart 2008. Die dag en de dag van mijn vrijlating staan in mijn geheugen gegrift." Assad mijmert een seconde of twee en haalt diep adem om in de herinnering af te dalen. "Het was al nacht, sommige van de kinderen lagen al te slapen, toen plots mijn naam luid weergalmde door het huis. "Assad Abu Salah!" Een stem door een luidspreker beval me het huis te verlaten en me over te geven. Ik was bang. Ik dacht aan de verhalen die circuleerden over mensen die in het niets verdwenen, waarvan sommige later vermoord werden teruggevonden. Die onopgehelderde verdwijningen en moorden. Ik dacht niet onmiddellijk aan het zionistisch leger. Angstig ging ik naar buiten. Er was niemand in de tuin. Enkele seconden later zag ik dat iedere 10 cm op de tuinmuur bezet was door een geweerloop. Dezelfde stem doorheen de luidspreker. Ik moest door de poort naar buiten gaan met opgeheven armen. Daar was het vergeven van soldaten, zo'n 200, schat ik. Met honden. "Roep je kinderen!" " Roep je broer!" "Iedereen moet het huis uit!" Er arriveerden nu ook tanks. En we werden geboeid."

Assad kijkt op en zegt zachtjes: "Het duurde twee uur, de hele operatie, maar het zou me meer dan twee dagen nemen om je alles te vertellen, zo lang waren die twee uren."

"Uiteindelijk arresteerden ze 11 familieleden: mijn twee zonen, ik zelf, mijn broer en zijn zeven zonen. We werden 's nachts weggevoerd in de tanks, over de grens, nadat het huis overhoop gehaald werd en allerlei persoonlijke bezittingen vernield werden. Zes neven werden kort erna weer vrijgelaten, maar de rest van ons bleef in gevangenschap, inclusief onze zoon Salah, die amper 17 was."

De kreten van mijn gefolterde zonen

In 1970 bezocht ik mijn vader in de gevangenis in Nafha, het was de eerste keer dat ik de binnenkant van een gevangenis zag. Dezelfde gevangenis heeft nu al drie generaties Abu Salahs gevangen gehouden."

Ik geloofde mijn vaders verhalen over zijn gevangenschap pas echt toen ik zelf voor de eerste keer gevangen gehouden werd in 1993. Tijdens de ondervragingen werden mijn handen geboeid op mijn rug via een koord waarmee ze me aan het plafond ophingen,

terwijl mijn voeten op een vijftal centimeters van de grond bungelden. Later werd ik 10 dagen lang gebonden aan een soort kinderstoel, die naar voor helt en vastgemaakt is aan de vloer.¹⁰ Een andere keer werd ik vastgebonden aan een gewone stoel terwijl de ondervrager me gewelddadig vastgreep bij de schouders en me wild door elkaar schudde gedurende 10 à 20 seconden. Ik zweer bij God, op dat moment voelde ik mijn ziel mijn lichaam verlaten en dacht ik dat ik mijn dood meemaakte.”

Assad overleefde het, maar anderen waren minder gelukkig: de 30-jarige Abdel Samed Hreizat overleed in 1995 in een Israëlische gevangenis aan een hersenshock nadat hij gewelddadig door elkaar geschud werd door de ondervrager.

De foltering die mijn vader onderging waren nog gruwelijker. Zijn vingernagels werden uitgetrokken en hij werd naakt in een vat water met ijs geketend. Mijn vader stierf kort na zijn vrijlating uit de gevangenis. Ik denk dat er iets in hem was geknapt tijdens zijn gevangenschap. Dat is de democratie waar Israël zo trots op is.

Hun marteltechnieken waren opnieuw anders in 2008, indirecter, met minder traceerbare fysieke littekens. Ik verloor bijna de helft van mijn lichaamsgewicht. Ik woog voordien 70 à 75 kilogram, maar woog amper 40kg na de eerste twee jaren in de gevangenis. Ik werd uitgehongerd en afgepeigerd: er was geen eten en geen mogelijkheid tot slapen. De eerste 15 dagen moest ik onafgebroken recht blijven staan, zonder de ogen te sluiten. En iedere vier uur kreeg ik een nieuwe ondervrager die me dezelfde vragen stelde. Of ze spuwden fruitsap in mijn gezicht uit terwijl ik vastgeketend was. Ik zweer bij God, dit is allemaal echt”, roept hij plots geagiteerd uit bij het herinneren van de verdrongen vernederingen.

“Hun vragen focusten op het gewapend verzet. Wie vuurde raketten af? Wie?! Ze doen alles om iets van informatie uit mensen te persen en zo worden sommigen door marteling of afpersing gedwongen te collaboreren. Ik vermoed dat wij allemaal in de gevangenis belandden door de ‘bekenntnissen’ die andere Palestijnen maakten tijdens hun ondervragingen. Nooit waren wij betrokken bij de activiteiten van de verzetsgroeperingen, maar we werden er wel voor gevangen gehouden.”

Assads ogen worden doffer. Um Fehmi kijkt hem met lede ogen aan terwijl ze de tranen van haar wangen veegt, alsof ze weet wat haar echtgenoot zal zeggen. “Het ergste was het geschreeuw van mijn zonen. Ik wist dat ze dichtbij waren, maar ik kon hen niet zien en nog erger: ik kon niets doen. Vooral de kreten van Salah, die amper 17 was, die waren het afschuwelijkst. ” Assad pauzeert en lijkt de pijn te willen wegslikken. “Ik hoor hun kreten helemaal opnieuw door mijn hoofd echoën.”

Aan het thuisfront zonder thuis, zonder huis

“Het duurde drie maanden. Drie volledige maanden vooraleer ik de eerste keer nieuws ontving vanuit de gevangenis. Het was een brief. Tot op vandaag is de communicatie extreem schaars. Elke vier à vijf maanden krijg ik een brief. Het Internationale Rode Kruis werkt niet hard genoeg om op te komen voor onze rechten. Het Rode Kruis kan zich niet langer achter Gilad Shalits gevangenschap verschuilen en toch is er niets veranderd. Bezoek is uitgesloten, telefoongesprekken lukken niet en brieven zijn zeldzaam”, vertelt Um Fehmi geagiteerd.

¹⁰ Volgens de Palestijnse mensenrechtenorganisatie Addameer staat deze vorm van foltering bekend als ‘shabeh’. Het veroorzaakt pijn onder het ruggenmerg, gevoelsverlies in de polsen en benen en spierscheuren in de schouders en de rug.

De kleine Mona wandelt de kamer binnen, ze moet ongeveer vier jaar zijn. In haar handen houdt ze een fotoalbum geklemd. "Ze was 40 dagen oud toen haar vader, Fehmi, gearresteerd werd. Ze kent hem enkel van deze foto's", zegt haar grootmoeder. "Onlangs hoorde ik haar tegen Fehmi's foto spreken: 'Ik zie je graag, papa. Als je ook van mij zou houden, dan zou je hier bij me zijn, maar je blijft maar weg.' Ik probeerde haar uit te leggen dat haar papa dol is van haar, maar dat hij niet weg kan, want een soldaat met een geweer heeft de sleutel van papa's deur verstopt. [pauzeert] Enkele dagen later vroeg ze aan haar grootvader om een geweer te tekenen voor haar, zodat ze de soldaat kon neerschieten en haar papa kon bevrijden."

Um Fehmi bladert met haar kleindochter door het fotoboek. Haar zonen en echtgenoot poseren samen voor de camera vanuit de gevangenis. Ze huilt zachtjes bij het zien van de foto van Fehmi en zijn zus Lin. Het kiekje is vergeeld en versleten; het dateert van 1989 en was één van Assads schaarse bezettingen tijdens zijn gevangenschap in dat jaar. Hij werd toen voor zes maanden vastgehouden in administratieve detentie. De volgende foto is even vergeeld en gescheurd aan de randen: het zijn Fehmi en Salah, de twee zonen die nog steeds gevangen gehouden worden. "Mijn zonen waren in de gevangenis nog voor ze gearresteerd waren", lacht Assad met zijn jongensachtige aanstekelijke lach en zijn twinkende ogen.

Um Fehmi zet het gesprek verder: "Ik bleef achter en werd plots gezinshoofd, verantwoordelijk voor 13 mensen. Er waren mijn tien kinderen, Fehmi's vrouw en hun baby Mona en Assads zieke moeder. En we hadden geen geld. Assad werkte sinds kort in het Ministerie van Onderwijs, waar hij maandelijks 280€ verdiende. Dat was al behoorlijk krap, maar we zijn een simpel leven gewoon. Na zijn arrestatie was er echter niks, we vielen volledig zonder inkomen. Het duurde zes maanden totdat we een uitkering kregen. Het was zwaar.